

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A DEBRECZENI BALOLDALI PÁRT KÖZLÖNYE.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési árak:

Helyben és postán küldve:

Egy évre 10 frt — kr. 1/2 évre 2 frt 50 kr.

Fél évre 5 — Egy év szám 10

Előfizetési pénz s minden közlemény: Főpíacz. Vecsey-ház földszint

Előfizetheti helyben: Tegoldi K. Lajos könyvkereskedésében s a szerkesztőségénél. Egyébütt a postahivatalok utján.

Hirdetési díj:

Öt-hasasos petitorért 5 kr.

Nagyobb terjedelmű, mint szintén több ízben hirdetések, alku szerint a legolcsóbb árért.

Bélyegdíj: minden beiktatásért külön 30 kr.

„Nyit-tér”-en megjelenő közlemény öt-hasasos sorra 15 kr.

Név- vagy bérmentetlennel beküldött kéziratok nem vételnek tekintetbe. — Ugy szintén kéziratok sem adnak vissza.

Impertinenzia.

Gorombaság, garázdaság, szemtelenség. Magyar nyelvünkön e fogalmakat jelenti a címűl irt szó, a melyvel Csernátoni Lajos országgyűlési képviselő „tisztelt ház”-ban jellemezte az aranyos-medgyesi 48-as körnek az országgyűlés feloszlását sürgető kérvényét.

Nem akarjuk Csikivel azt mondani, hogy az ügy megjegyzés a valódi impertinenzia. De nem hallgathatjuk el az észleletünket, hogy ez a ház méltóságát érzékenyen sértő kifejezés megbotránkozást kellett a választók között.

Sajnáljuk, hogy Debreczen város egyik képviselője, Tisza Kálmán is igyekezett védeni e bizonyára a pillanat heve által elrejtett szó használatának jogosultságát, mintegy magáévá tévén Csernátoni szavait, melyeket a ház elnöke határozottan visszautasítani tartozott volna.

Örökösen beszélgetjük a parlamentarismus tekintélyének megvédését, de mit ér az egyesek és a sajtó jó irányu törekvése, ha egyik máik „honatyá” azon szavakat nem válogatja meg, a melyekkel nézeteit a nemzet képviselőinek színe előtt tolmácsolja.

Választó polgárokkal szemben a törvényhozási teremben országgyűlési képviselőnek nem szabadily kifejezést használni.

Mert ha a választókról csakugyan el lehetne mondani az „impertinens” szót, akkor mi, vagy milyennek lennének azok, akiket azon „impertinensnek” választottak képviselőjükül??

Legyen elég ennyit a parlamenti illem s a választó polgárok becsületének érdekében elmondanunk ezuttal.

A mi a dolog lényegét illeti, azt — elismerjük — különböző szempontból lehet felgöngyölni. De azt hiszük, hogy az a kérvény megítélésénél leghevesebb felhang az, a melyik a választók helyzetéből kiindulva veszi bonczkés alá a kérvényt.

Hogy az állomásokra féltékeny képviselők különösképen találják az aranyos-medgyesiek eljárását, azon épen nem esdálkozhatunk.

Jól tudjuk mi, hogy a kormánynak van joga tanácsolni a királynak, hogy osszassa fel az országgyűlést, s e szempontból talán legilletékesebb lett volna a kérvényt egyenesen ő felségéhez, vagy a kormánnyhoz adni be.

Ugye — ki esdálkozna az, hogy nem szivesen fordulunk azhoz, a ki iránt bizalommal nem viseltetünk. Már pedig, hogy az aranyos-medgyesiek nem helyeznek bizalmat a jelenlegi kormánnyban, azt bizony nem vehetjük rossz néven akkor, midőn látjuk, hogy az országgyűlésen sincs oly párt, mely őszintén biznik a tenállo kormánnyban.

Itt látjuk mi annak főindokát, hogy a medgyesiek nem a kormánnyhoz, hanem az a felett álló hatalomhoz, a képviselőházhoz adták be kérvényüket. S ezzel nem is követtek el oly nagy hibát, mert hiszen a honatyákhoz bárkinek szabad bürnyel ügyben kérelmennel fordulni.

Aztán meg, csallhatatlanságra törekvést jeleznek az, ha valamely képviselő önmagát, vagy a képviselőtestületet oly „szent”-nek tartaná, hogy a küldöknök meg annyit sem volna szabad szólni küldötteikhez, hogy — bizony ti ott nem csináltok semmit, s jobb, hogy nem szeditek fel ingyen a napdíjat.

Vagy azt gondolják talán a honatyák, hogy a választók nem látják az ő borzasztó helyzetüket?

Hiszzen, ha egy parányi hazafiúi érzet van a magyar polgár keblében, akkor óhajtaná kell, hogy szabaduljon meg a haza oly képviselőtestülettől, mely oly régóta nem képes kivetnii oly zavarból a nemzetet.

És ezt nemcsak a választópolgárok érzik hanem suttogják ezt bizalmas körben magok a képviselők is.

Lehetetlen is azt nem látni, hogy országgyűlésnek, mely egy valamire való kormányt nem tud adni az országnak, nincs az ésszerűség törvényei szerint létezője.

Mit csináltak eddig képviselőink? A hangzatos beszédek egyik oldalról sem maradtak el, de bizony a

józan értelem kivészi azokból a lényegét, a mi nem más, mint hogy — valjuk magyar!

Az aranyos-medgyesiek kérvényének beadási módzata felett tehát eltérők lehetnek a nézetek, de bizony — meg kell vallanunk, — annak lényegét a nemzet a maga véleménye gyának fogadja el, mert mindenütt hangzik az óhaj, hogy az országgyűlés oszlatassék fel.

Erre pedig okot magok a képviselők adtak, mert hiszen a meghonoslás önként szüli a tehetetlenséget.

Nincs oly párt, a mely magát többségnek nevezhetné. A képviselők egymás iránt sem viseltetnek őszinte bizalmat. Hogy bizhassanak tehát bennök a választók?

Más ut a zavarosból menekésre nincs út, mint — az országgyűlés feloszlata, habár a választási törvény előleges megalkotását mi is szükségesnek ismerjük.

Talán most a választók sem követnének el oly „impertinenzit”, hogy megválaszassák ismét azokat, a kik köpenyforgatásuk által segítették e zavart előidézni.

Még aludhatunk. A 9-es bizottság a jövő hó elejére végzi be tanácskozásait, mert a belkormányzatnál a nézetek igen eltérők; s az eltérő két végpontját Sennyey s Tisza Kálmán képviselik; a bizottság a Napló szerint e kettő közt foglal álláspontot. — Tehát egyiket sem pártolja.

Mocsári Lajos tegnap Kecskemétre érkezett, hol programmbeszédet megtartott. Vele utaztak oda Simonyi Ernő és Almásy Sándor képviselők. A választás holnapután lesz. Mocsári megválasztása bizonyos, mivel 1183 kiírt választási helyből 900 Mocsári választói kezében van. Azt hiszük, hogy már szerdán a megválasztás örömhírét tudatni fogják velünk kecskeméti elvbarátaink.

Kinevezés. Vallás- és közoktatásügyi magyar miniszterem előterjesztése dr. Vécsey Tamás eperjesi ágost. evang. kollégiumi jogtanárt a budapesti egyetemhez a római jog nyilvános rendkívüli tanárává a rendszerszerűt illetményekkel kinevezem. Kelt Bécsben, 1874. évi febr. hó 10-én. Ferenc József, s. k. Trefort Agoston, s. k.

Legyen úgy, mint regent volt! — gondolta magában Gyalokai Antal, s Nagyvárad város közgyűlésén indítványozta, hogy a törvényhatóság intézen kérvényt az országgyűléshez oly törvény készítése iránt, hogy a képviselők száma kevesebbessék s az utasításadás újból életbeléptetessék. De bizony a közgyűlés azt mondta rá, hogy — a mi elmul, vissza nem jö.

II-ik József császárnak Oroszországba utazásáról, 1870-ből, érdekes közlemény hoz a „Vasárnapi Újság” tegnapi száma. Lebozky Tivadar, Kalatái Ferenc kegyesrendi áldozat lemberei tábori főpap, később n-vendári püspök levélét közli, ki maga is a császár kíséretében volt. Mezemlést érdemel, hogy II-ik József császár 1870-ban június 18-án indult el Bécsből és június 27-én érkezett vissza Bécsbe. Hogy mily különbséget tesz az utazásban a vasúti összeköttetés: azt Ferenc József király és császár legközelebbi útja is eléggé igazolja.

Az osztrák birodalmi gyűlésben folyó hó 20-án a hirapélyeg előterjesztése iránti törvényjavaslat megbukott. A lapok ezért nagyon kikélték a kormányt ellen. Így a „N. Fr. Presse” és „Tagespresse” is erős cikket hozott e tárgyban, a miert tegnapelőtti reggeli száma az államügyesség által lefoglaltatott.

Kossuth Lajos válaszából.

Madarász József levelének a pártalakulást illető részére.

A „Baloldal”-ból. — Turin, 1874. jan. 7.

On aról tudósít, hogy ön egy oly pártalakulást óhaj, melynek az legyen álláspontja, hogy „Magyarország minden idegen beavatkozástól menten intézze minden ügyeit.”

Elismerem, hogy ily álláspontot foglaltó pártot nem mondhatnánk azt, — hogy oly távol áll tőlem, mint akár Deák. Sőt ha annak legkisebb nyomata lehetne (feltéve, hogy pártjelleggel bír) vallomást tehetnék, hogy egy ily párt a bevallott pártok közt hozzáam legközelebb áll. — Mert hát mondhatnánk: —

Ti nem határozottok ugyan meg, hogy mi alakban értitek azt a minden beavatkozástól ment függetlenséget, mely álláspontokat képezi, s így meglehet, hogy ti egészen más értekek alatta, mint én értek; — de legalább

nem zárjátok ki az én álláspontomat sem, — s ami nincs kizárva, azt másféle értelmezés sikertelenségnek tapasztalása, s idők és viszonyok hatása bele is teheti; andalóva elismerem, hogy egy ily álláspontot párt hozzám, a többi pártokkal sokkal közelebb áll.

Amny tehát bizonyos, hogy ily programmodosítás mellett az én állásom is módosulna a párt irányában.

Ez azonban magában alig bírhatna most egyelőre nyomattékkal. — Hanem lehetne a dolgunk egy nyomtérősebb eredménye; az: hogy ily alapon tán lehetessék lenne egy nagyobb számú pártot tömöríteni, mint a mielő a 48-as párt, mely sehogy sem bír szaporodni.

Először is nem gondolom, hogy a 48-as pártunk akármely tagja is, az eddig is vallott elveinek a határozottabb formulázása miatt, a párt soraitól kiállana, veszteség tehát nem lehetne.

De másodszor meglehet, hogy ez új formulázás alapján oly elemek is kombinálhatók lennének, melyek eddig vagy semmi, vagy külön állást foglaltak el.

Veszem például azon töredéket, melynek a Csávolszky által megindított „Baloldal” a közlönye.

En azt tökéletesen értem, hogy e töredék a 48-as párt címét el nem fogadja s abban nem akar beolvadni, a mint azt is értem, hogy a 48-as párt a baloldali címet nem fogadja el s a 48-as programnak a bihari pontokat nem hajlandó substituíálni.

Ez mindkét részről érthető. Gondoz egy dolog az a „beolvadás.” Magyarország is beolvadt az egységes monarchiába” és lett appendice az osztráknak. — Párt is appendicé lesz, ha más pártba olvad.

Hanem ha két párt, új címmel, új programmal, együtt egy új pártot alkot, ott nincs szó az appendicékről s a dolog egészen más.

Ha például ama két párt tagjai, egymásközt (vagy jobban együttessen) érkezve, valaki így szólana: —

„En azt tartom helyes álláspontnak, hogy Magyarország minden idegen beavatkozástól menten intézze minden ügyeit.”

„Lássuk, mik ezek a minden ügyek? A polgári közlegyűlésen kívül, melyet meg a deakpárt is önálló országos ügynek mond (csak hogy nem ilyen gyanít kezel), a hadügy, pénzügy, nemzetközi viszonyok s közzgazdaság.”

A 48-as párt a 48-ki törvények helyreállítását akarja, tehát mindezen ügyekben minden idegen arvatkozástól ment érdekelt akar a nemzetnek, miként azt is 1848. III. t. cz. czéba vette, s a független felelős magyar miniszterium — a mig tartott, foganosította is.”

A „Baloldal” című lap pedig azt valja pártja álláspontjának, hogy: „Hazánk önálló magyar államát tetsésk, melynek megvan minden kelléke: hadserege, pénzügye, külképviselete, s érdekeinek megfelelő önálló kereskedelmi politikája.”

„Mi egyéb ez, mint az: hogy a nemzet minden idegen beavatkozástól menten intézze minden ügyeit, mint önálló magyar állam.” — Tehát a dolog érdemére nézve, nincs a két párt közt a differenciának még csak árnyéka sem. — S miután ez nincs, mi az, a mi az egygyé tömörülésnek utjában áll?

„A pártvén, meg a programczim.” — Utjában áll az, hogy egyik párt magát 48-as pártnak nevezte el, elég ügytelenül; a másik meg baloldalinak, még ügyetlenebbül; — ügyetlenebbül, mert ez a név teljeséggel semmi elvet nem mond. Annymra semmit sem mond, hogy ha ma többségbe jutna, holnap azt mondta lenne baloldal, — Sennyey, Urmányi et Comp. pedig pláne szélsőbal.

Aztán meg az egygyé tömörülésnek utjában áll az, hogy a tökéletesen egy horderejű program czégre az egyik ezt írta „48”, — a másik meg ezt: „Bihari pontok”, s egyik sem akarja a másik czégerét elfogadni, s mint ama bizonyos két nemet csapár, mindenki azt vitatja, hogy ő az igazi öreg medve.”

„Tegyük mindkét részről pensióba medvéinket, s miután két csapón egy bort mérünk, tartssunk egy háztartást, akaszszunk ki házukra egy új czégeret írjuk rá annak igazi nevét, a mi a valósággal vagyunk, e név „függetlenség”i párt.”

S mondjunk meg barátaink, ellenségnek, hogy e czéger alatt azok laknak, kik azt ismerik törekvésük feladatának, hogy Magyarország mint önálló állam, minden idegen arvatkozástól menten intézze minden ügyeit.”

Ha valaki ilyenmüt indítványt állana elő az értekezleten, én nem igen tudom ellene, miután két ember erősebb együtt mint külön-külön, mint lehetne ennek ellene vetni, ha csak talán Csávolszkykat az nem tartja vissza, hogy félnek, elvesztik a „vidéket”, ha a „baloldali” címet függetlenségire változtatják, vagy Pétert vagy Páit talán az nem tartja vissza, hogy fél, nehogy a „Pesti napló” azt azt mondja: „ez közeledés Kossuth — álláspontjához.”

Az elsőbőz nem szólhatok, miután Turinban, nem a Hortobágyon tanayozom, — a másodkára meg csak annyit mondhatok, hogy a ki az efféle insinuatióktól fél, az találja természetesen, ha viszont én azt mondom róla: „bizony ez embert nem ismerem.” Fogadjátok sath.

Kossuth.

Pétervári táviratok.

Február 20. Az osztrák-magyar uralkodó ma utazott Kronstadtba, hol a lakosság által

lekesülten üdvözöltetett. Itt meglátogatta a műszaki tanodát, a czár lakosztályait, a tengerészeti klubbot, a Nagy Péter czáról elnevezett dokkot, az útegeket, a Konstantin nevű viselő pánczélerőt. Az erdők megszemlélése után, miközben Töleben eredes adta meg a Kzt.-Pétervárra tért vissza, hol a Tolstoy gróf miniszter bálján is megjelent.

A Journal Petersbourg teljesen osztja a Times nézeteit az orosz czárnak Ferenc Józsefre mondott felköszöntése horderejét illetőleg.

A tegnapi est 9 órakor tartott udvari bál, jelen volt az egész udvar, beleértve a czárnőt is; továbbá a sz.-pétervári társaság színe-java. A bál a hangversenyteremben tartott, míg a nagy bálterem étteremmé alakítottatott át. A két termen végigfutó karzaton buffet volt felállítva; a hangversenyterem megett több terem volt, többi közt a híres malakhterem, melynek boltozata malakhtiszlopokon nyugszik és melyben egy óriási díszedény van felállítva. Ott van továbbá a játékterem, az udvarszemélyzet terme és a hangversenyterem.

A bálterem falai és boltozata fehér díszítéssel vannak ékítve, és oszlopoktól körülvéve, melyek zeneműtöket hordanak. A táncz, melyben orosz és idegen vendégek vettek részt, igen élénk volt. Andrassy gróf azon tiszteletben részesült, hogy egy négyest a walesi herceggelvezél tánczoltatott. Az étterem tündéri képet nyújtott, midőn a nyugóra beálltával az addig zárva volt Nikolai-terem ajtai megnyitáltak és a magas uraságok, a társaság élén zeneszó mellett az estebédhez ültek. A terem napfényességgel pálmákat ábrázolt.

A nagy kristályeszlárok fénytengerét árasztottak mindenfelé. Minden pálmát fényes teríték asztal vett körül, melyen 10—10 személyre volt terítve. A császári asztal óriási Carida Criva körül volt felállítva, és felényire virág tableaival takarva, mely a leggyönyörűbb színvilágokkal természetes virágokból alakítva élő virágasztalterítőt képezett. A mindenemű néhez, ezüst asztaldíszek vadászati jelvényekkel voltak díszítve. A terem minden sarkában veressel fedett óriási buffet-ben a teli palota régi új és ezüst kincsei voltak felállítva, melyek a régi örösművek minden ismerőjét műköv domb pompája által elragadták. A vacsorában 470 személy vett részt.

Február 21. Az osztrák-magyar uralkodó hétfőn reggel 1 órakor Moszkvába utazik és 5 órakor délután oda érkezik; onnét keiden este 8 órakor Smolensk és Bresten át Varsóba utazik, a 10 órák között délelőtt 11 órakor ér Varsóba, a 11 órák között délután tovább utazik és péntek reggel 5 1/2 órakor Bécsbe megérkezik. — A walesi herceg 27-én Angolországba utazik.

Még néhány szó a bökeleleti tanfolyam és tanárképezde kérdéséhez.

(Folytatás.)

Különbén is nem történhetik meg épen a mi viszonyaink között, hogy miután a hozzánk jött tanárok előtt csaknem végkép elvagtak az ismerkedés által, melynek fogya ezek nemesak más helyre megválasztatásuk előtt, hanem mielőtt már a pályázatok kihirdetettének (mert hiszen nem igen szökték azokat már az első felév végén kihirdetni, annál kevésbé az illető tanárképezdeket) köteleztetnek már a tavaszi közgyűlésre beadni lemondásukat; magunknak pedig nincs módunkban, hogy oly figyetlenséggel lássuk el őket, hogy innen családok jövője érdekében jobb helyre távozni ne kívánjanak, ily körülmények közt kérdem, nem lehet-e, hogy azok az ifjabb tanárok, vagy legalább azok kitünőbbjei nem is jönnek hozzánk atalalkulni s idomulni. Hiszen nincs annyi kitünő tanárunk, hogy kilátásuk ne legyen hábar kevessele később is, az állami intézetekben nyerni a miénkél jobb fizetési tanári állást! S miert tegezők ki, jobb helyzet reménye nélkül magukat, s családjukat örökös anyagi küzdelmeknek egy oly felekezeti érdekért, melyet ő nem értenek; oly eszméért, mely kebleiket nem dobogtatja? S ha ez előfordulhat, s juttanak nekünk merő középszerűségek, ugyan meg fogunk-e akkor felelni tanodánk a czélnak, melyért őket fenntartandóknak véljük?

A mi pedig a felügyelet határát illeti, szabad legyen erre is lehetőleg röviden egy megjegyzést tennem. En a felügyelet határát úgy fogom fel, hogy az inkább azt eszközölheti, hogy valami káros ne történjék, minthogy valami kívánatos létre jöjjön. S ez épen ott áll legjobban, hol valami érzelmet felkeltéséről van szó. Azt meg lehet parancsolni a tanárnak, hogy ne igyekezzék prot. ellenes szellemet kelteni tanítványaiában, de már azt az én véleményem szerint legalább, hiában rendeljük neki, hogy cüsszszék azokban szeretetet a prot. egyh. iránt, lelkesedést azon eszmékért, melyeket az képvisel, ha azon szeretet és lelkesedés magában nincs meg. Lehet akármily jó akaratú, azt nem viheti véghez. Pedig nekünk épen erre lenne szükségünk. Ha valahol, itt áll a „si vis me flere, dolendum primum ipsi tibi est” alapdogmata. Annál fogva szerintem életkérdése a protestantizmusnak a prot. böke. kurs. és tanárképezde létre jövetel, oly életkérdés, melyet ha nem sikerül kedvezően oldanunk meg, ott lehetnek bármily ragyogó külsője más intézetek, előbb utóbb bekövetkező elmaradhatlan megromlás, pusztulással megűnk szembe.

En nem kérdem viszont azt a t. l. szerzőjét, érdemes azért a néhány egyénért, ki Debreczenben hivatalnokká lévén, a közügyekre befolyást gyakorol, 9 tanárral ellátott jogakadémia intézet felállítását? En azt hiszem, hogy valamely intézet felállítását is abban kiképzett egyének száma teszi fontossá, hanem a czél, mely azok kiképezése által elérik. Ha állana is, mit én fel nem tehetek, hogy a jogakadémia kiképzésének elhanyagolásával elvesztesék a világi elem támogatását, elvesztené főkisaknak az aulagi segélyt, melyet Debreczen közönségétől nyer: még akkor is fontosabbnak kell tartanom a böke. akadémia s tanárképezde szervezését, mert ha ez nem lesz, önnön jellemünkkel kell hamarabb vagy később kivetkeznünk, ily áron pedig kaphatnánk anyagi támogatást, másnonnan, bővebben is. Nem kicsinylen én a Debreczen város közönségének főkisaknak irányában annyisor bebizonyított áldozatkészséget. De azt hiszem, hogy ha a protestantizmus és szabadság, mint állítjuk, egy talajban gyökereznek, ha a magyar prot. egyháznak és iskoláinak fenállása egyik biztosítéka a magyar nemzeti szellem fenmaradásának is; Debreczennek, miszjójára, hiten szerint, ugyanaz, érdeke fogja hozni azt mindenkor magával, még ha a protestáns egyház iránti rokonszenv lakosainak kebléből kialakulnak is, hogy megtegye főkisaknak, mindazt, mit most szeretetből tesz. De nem is hihetem, hogy e rokonszenv fenmaradása egyedül azon nehány hivatalnoknak iteni jogakadémiaiban tanulását lenne feltételező. Oly semmi lenne Debreczen város közönségének befolyása, oly semmi lenne e mellett elképzésük, tanítóink, s tanáraink felvilágosító s buzdító hatása, oly semmi lenne a 8 osztályú valóban prot. szellemű gymnasiumban nyert képzés, nevelés, hogy számba se jöhetne a mellett, hol tanulta azon nehány hivatalnok pár évig a jogot?

(Vége köv.)

Vidéki élet.

Torda, (Biharm.) febr. 19.

A művelődés ügye iránti buzgalomnak szép bizonyítékát adta Kicsiny községünk, midőn a helybeli tanítók által, az iskola javára f. hó 15-én rendezett tánczvizgálonban nemcsak hogy tömegesen részt vett, de felvilágosító színeli is öhajtották gyámolítani az iskolagyűlést. Nem lévén e csapón bál tudósítást írni: csak azt óhajtom itt felmenteni, hogy a minden tekintetben sikerült mulatság a szta jóvödelme 45 o. é. ft. mely még a lakosság számát és a közelebbi szük természetű éveket véve tekintetbe, mindenesetre elég nagy összeget tekinthető; másfelől iskolánk legelőtöbbszű szükségét legalább egy időre fedezni fogja. Csak kötelességet teljesítetek azért, midőn az iskolagyűlés nevelés nyilvános közönséget mondok mindazoknak, kik iskoláink ügyét ez által is előmozdítani igyekeztek. Köszönetet mondok, sokak nevében, különösen azoknak, kik felvilágosítókkal járultak az ügy előmozdításához s kiknek nevét s az általuk felvilágosított öszgeret némi elismerésül s buzdító példul közzé, a mint következők: Tiszay Károly 2 ft 50 kr. Ötvös Károly 1 ft 50 kr. Zinger József 1 ft. Ajtay Kálmán 1 ft. Nagy Gábor 50 kr. Schimonovics Lajos 50 kr. Kovács András 50 kr. Kovács Károly 50 kr. Harmati Ferenc 50 kr. Kovács Márton 50 kr. Hercegy ügvedő 50 kr. Szabó Albert 30 kr. Sz. S. 10 kr. Sz. L. 10 kr. Sz. J. 8 kr. Császlainé 50 kr. Összesen 11 ft 58 kr.

Ezzel kapcsolatban megemlítem azt is, hogy községünk évenként bizonyos összeget jelski ki valamelyik napilap járátására a közszeg pénztárából. E mellett tervehven egy rendszeres olvasóköri megalakítása s az ez irányban mutatkozó érdekltség hinni engedji, hogy nekünk megvalósulva láthatjuk a művelődés s hathatos előmozdítóját is. Adja isten, hogy úgy legyen!

B.

Acsád, febr. 18.

F. hó 13-án az acaádi intelligencia bál rendezvén, arra Debreczenből is többen kirándultak. A kedélyes mulatságnak csak a reggel vetett véget, s daczára a krachnak, oly díszes közönség jelent meg, mely minden reményt fölülmúlt.

De az általános vigsgé közepezt sem felejtkeztek el a szenvedélyűk, s így történt, hogy T. Vida Lászlóné urhölgy lelkes felszólítása folytán. Acaád öreg s nyomorban élő tanítója javára gyűjtés rendeztetett, s a fentemlített nemes keblű urno közbizárasa folytán rövid időn tekintélyes összeg gyűlt be, melyet az emberbaráti szeretettel áthatott keblű nő, sietett az illetőnek azonnal átszolgáltatni.

Mifőn ezen nemes tettet, — mely koszorúval a bálnak s a méltó elismerés s hála koronájával ékíté a derek nő — a közönséget előtt köztudomásúvá hoztam, nem mauszathatom el kifejezést adni azon óhajnak, vajha az ily nemes tettek másokat is hasonlóra buzdítanának!

Egy bál vendég.

Színházi szemle.

Vegyük fel ismét a rég pihenő tollat. A színházi válság véget ért. Szomorúan végződt. Talán színeszínünket is eltemeték sok időre; akkor e rovunkat is megszűnik létezni. Addig tehát, míg lehet, használjuk az alkalmat. Szombaton adatott: „Bánk-bán,” eredeti

